

Miroslav Stamenković

KONAČNO...

Sex Pistols omaž („God Save The Queen“)

Pala je noćas hidrogenska bomba!

Eto, *konačno...*

Pazi, i to baš u moje dvorište!

Znao sam, bio sam strpljiv.. *dobro, dobro*, znam da će mi se ljubomorno reći: „Eto ga ovaj: *znao-je-gospodin-sebični*“

Ali – prepostavljao sam...

Ne – priželjkivao sam!

Jebi ga, jutros nikako da se izrarezim valjano

Valjda od uzbuđenja da što pre ovo zapisem

I evo – *zapisano...*

(a šta je, pobogu, *ovo*: „pesma“, „epika“... – liči na... Ma!, nema veze...)

... a, sada – sada lepo ja *odo'* da operem zube i spustim se do dna kratera...

(zapisati: poneti aluminijumske merdevine na razvlačanje)

Ko zna - možda je stvarno ostao neki suvenir

Jer, kažu, *uvek* ostane neki komadić za amajliju oko vrata

PLANINA

„Kafa, domaća ili espresso?“

Eto, k'o što biva to kod mene po mraku i zorama, jutros sam se (ovako mamuran) setio koliko sam samo puta čuo to pitanje.

Nisam zajedljiv. Nema u me ideje da odšampam sada majicu sa vickastim sloganom. Dakle, nema *Bad Blood* (gde si Rambo, Džon Rambo!).

Pitanje je najnormalnije moguće.

Ja sam, izgleda, problem i bolestan. Ta uvek večita „igraonica“. *Nikada ništa završeno za mene*. To – *isto*. Dani. Posao. Novac. To – „*Daj već jednom iznenadi me, Ljubavi!*“. Ili – „*Gospođo, da Vi, „Smrt”, ako se ne varam? Ako je tako, daj tu kosku da ti već vidim. A! Kažeš, još ne može. Šteta.*“

Jebeno jutro. Baš. Ništa ne štima. Loše sam volje. To je zbog miliona jebenih suvenira pored kojih sam juče par puta prolazio. Šta (Ko?) me to stalno svuda prati; evo, sada, recimo, sada sam našao posao na građevini tamo gde cveta turizam. Na čuvenom Zlatiboru! Nije problem kafa koju sam popio u turističkom restoranu. Problem je što sam prinuđen da silom prilika gledam ljude u šortsevima kako nadolaze čoporno, sve razdragano, i uz to, *pazi sad* – komentarišući kakvoću vazduha.

Pa, dokle, Gospođo! I ja bih da živim. I ja volim visoko drvo. Ne, ne volim ljude da gledam kako se šetaju utabanim šumskim stazama i uzdišu od napora, puni „priča“ (prepraviti: „doživljaja“), ali obožavam staro, visoko, potpuno zaboravljeni drvo usred šume. Iskreno. Možda bih se čak i oduševio kada bih video stotine ovaca sa nekog vidikovca. Ko zna. Dakle, ne gundam na život. Na *tu prirodu*. Pa ni na ljude sa štapovima što se uredno javljaju u prolazu. Drugo mene jebe. Drugo. Nešto potpuno bezazleno. Za većinu je tako. Za mene opasno. Opasno po *moje udisanje* kiseonika.

PROČITAO SAM NASLOV, I...

Nije nikakvo „Kružno vreme“ već „Kužno vreme“, moj Borhese. Al' dobro, ti si bio biliotekar a ne alkoholičar, a takvi kao ti nisu baš..., a i gospodin si čovek. Bar si takav utisak na slikama.

Da ti sročem ja večaras nešto, lepo za tebe: *Jebo te Dekart*. Ja ga nisam ni čitao. Jesam Paskala. Jedva. Samo ga se sećam da je rek'o da su u prednosti dvadeset godina u odnosu na nas oni rođeni iz prave materice. Tu se slažem. Ostalog se ne sećam. Nijednog više redka čuvene knjige. Flober, veliš, velite svi, dobro – mnogi, većina, ipak. Šta uopšte 'očete od njega. Njegov *neuspeh*. *Analizu njegove muke*. Pa, njegove najlepše knjige su one najnepoznatije. Gde nije dao ni dva kurca na trud, samo je sricao budalaštine o mukama *Antonija*... A to, vele podaci, je nazavršeno, neki „nacrt“, nezavršeno, jer je Flober rekao sebi da postaje pisac! Jel' vidiš caku? Ono, *najlepše...*

„*Raj za moju dragu – vrte se tobogani!*“

Oprao sam zube, al' još uvek cirkam pivčinu. Moraću još jednom.

„*Hladna noć... znali su gde će me naći...*“

De Kvinsi! Veliš – *Stil*. Kao i, isto tvoj, Šopenhauer. Stil. Stil, stil, stil... Ti sigurno znaš da je zbog tog stila Selin do smrti lečio besplatno siromašne i uboge. Umirao je dokazivajući da je sve već napisano. Od svoje tridesetpete do smrti, sedamdest i neke valjda. Njega, bar ja ne znam, nisi imenovao. Možda zbog... al' to je već politika, kao što bih ti ja rek'o da si radio za vreme diktature čuvenog...

„*Teška cuga...*“

Ne mogu ja da ti imenujem sada svakoga tamo pomenutog. I, ne znam ih. Znam ih, al' nepročitane ih znam. Nema se vremena. Ja nisam sada urednik lokalnih novina koji otkriva Kortasara da se svađam sa

njim. Ja sam građevinac, dundjer-prašinar, građevinski poslovođa, trenutno na planini Zlatar, podno Zlatibora. I, hladno mi je izjutra.

„*Tvoje ruke u neskladu...*”

Ma, koji ti je vrag bio sa tim Englezima. Stivenson, Šo, Česterton! Prvi invalid prepun ljubavi prema svojoj deci, drugi neki muvator, treći konzverativac-hrišćanin koji pređe dvesta metara i zaboravi gde mu je kuća. Jedan piše bajkice svojoj dečurliji, drugi neke drame, a treći ni po cenu života ne da da se žene pitaju za bilo šta, sem da vise ispred lonca i iz šporeta udišu paru kuvanog jela.

„*Patuljci sa naslovnih strana...*”

„*Dolazim da te volim – ravno do dna!*”

Kažeš, detinjstvo, „Don Kihot”. Švajcarska, lečenje. Roditelji brižni, sestra tu. Da te pitam: kada su roditelji to na ovome svetu i ovome životu nekome bližnjem bili brižni! Kažeš, vraćaš se starim knjigama pod stare dane („zrele dane”), i tu je tvoj španski Servantes. Otkrivamo, otkrivamo, u njemu dubinu. Nanovo, te ovo, pa ono poglavlje, rimski brojevi, recimo XII..., ne znam već. A on ljuštio zatvor u šesnaestom veku. *Dubina, misao...* Vidiš, to je problem kad’ si bibliotekar a nisi nikada uzeo kramp u ruke i iskopao neki kanal... Znaš? Da li se razumemo!

„*A ja nemam narava....*”

„*Budi pametan, stari...*”

Klanjam ti se za *Pedro Paramo*. Nema dvojbe. Kako si to uhvatio za guzicu? Ko zna. Nije bitno. Još jednom: *Klanjam ti se za Pedro Paramo*.

„*Boli je za probleme i ostali svet, puši, pije...*”

Mene baš zbole za tvoja ogledala, laverinte, tigrove... Ja sam tu sada da te jebem tek-tako. Ništa više. Imaš priče. Imaš ženskadiju od mecene, a? Pa, piši, razgovoraj, šetaj noću ulicama, imaj nesanicu, kompleks od majke.

„*Povuci još dim, za put - jer te volim...*”

ROAD TRIPPIN'

Moja volja je volja. Ponekad mi malo (samo malo) zasmeta što nepismeno pišem, ali sam ovo prethodno pravilno (tako se kaže?) napisao.

Ne, ne znam šta pobogu znači. Ljudi, man’te me se. Čuo sam to *tako*, ja, ovako, sada, pivski *Löwenbräu* pripit, kako je to odpevao Anthony Kiedes. U mom prevodu, podrazumeva se. Naravski, *neću ništa proveravati na internetu*. To rade samo pizdurine. Rade ono što je lako. Što baš ne traži mozak. Što ne traži bilo kakvo naprezanje. Bar minimum tri hiljade pročitanih knjiga. Vreme i prigovaranje ukućana što se gubi vreme na „gluposti”. Nesanicu. Što ne traži *baš sada* recimo dva-tri cuga piva i zapaljenu cigaretu da se „srede misli”. Ne! Nikada i nisam, *je'š intrnet*, pa kako god da se iskriviljeno izrodi (recimo: „pa kako god se iskriviljeno izrodilo”, a?).

Nema se škole u me. Ima se *nečega*. To je verovatno u mudima.

Vidiš sada, da sam neko, neko sa još tamo fotkom u nekoj odmerenoj pozici i nekom „Tomas Man esejčinom” jakom, reko bih, *sigurno*, ne „u mudima”, već „ispod pupka”. Znam. Čitam i ja ponešto na internetu po tim usranim blogovima. Te intelektualističke stvari. *Odarbrane*. Ustvari, samo naslove čitam i, možda početak napisanog. Nisam budala tina da čitam šta je svaki kurvin sin izmogao od Preševa do Subotice. Nema tih *Životnih Kurvi* koji bi se usudile da mi aminuju profano (o, kako lepa reč!), to jest – nešto nalik.

Ne. To je, kažem, zasigurno – zacrtano. Proverite, eto, to Vam je bar lako.

Ali, naravno, i mene jebe taština, „taština nad taštinama”, pa mi bude nepravo, ali, ipak, nekako, ne *zbog mene*. Samo zbog silnih drugih. Gomile, kamare njih. Zašto! Pa, prosto, *zato što ih nema*. Hoću da kažem, nema ih, nema ih *baš ovde*, najpre, pre svega onoga što ti ispunji koske dnevnom dozom gomilom gluposti. A onda dolazi, naravno, trebalo bi, i „*sređivanje*”. Ha!, to mu sada, ovako napisano, vidim, dođe kao neka metafora sa frizerom: *Moliću lepo jedno sređivanje punđe za madam...*

PRIČA KAKO SAM PONOSNO NAUČIO DA HRANIM JEDNU DIVNU KOBILU SENOM I KOCKAMA ŠEĆERA DOK JE ĐED U KUĆI UMIRUĆI PRIMAO OGROMNE DOZE MORFIJUMA (KUĆNO PLAĆENA DOKTORKA) I ZBOG TOGA MU SE PRIVIĐALE NEKAKAVE JABUKE NA PROZORU PORED KREVETA NA KOME JE LEŽAO VEĆ DVA MESECA IŠČEKUJUĆI GOSPOĐU SMRT, DAKLE KRAJ SVOJE TEŠKE DVOMESEČNE KARCINOM MUKE, A JA, ETO, IZGLEDA, GENETSKI NA NJEGA POVUKO I SMRŠAO U TRIDESETPETOJ (I PUŠIM I PIJEM, ISTOVETNO K' O ON) I TAKO SAM SADA NEKAKO I OSTAO (POSATO, KAKO DA KAŽEM) – VELIM: *NE MOGU NIKADA VIŠE DA SE UGOJIM* (ŠTO JE, SVAKAKO, IZUZETNO, A NEKAKO IZJEBANO, MADA SAM GRBABKO POD SEDATIVIMA-TRODINAMA, ALI IPAK DRUŠTVENO POVOLJNO, POŽELJNO BIĆE – HOĆU DA KAŽEM, ČUJTE OVO, DA ME SADA „GLEDAJU” LEPE DAME MALO „ODMERENIJE”, A JOŠ KAD IM SE SAOPŠTI, SVIM TIM „LJUDIMA”, I DAMAMA I OSTALOJ GOLOGUZIJI, TITULA: „GRAĐEVINSKI INŽENJER”, JOŠ SA LICENCOM, ETO, BOŽE ME SAČUVAJ, NAJPRE RAZJEBANOGRABUCANOOG OVOGA SVETA – E MOJ „GRČKI” SENEKA, I ETO TVOJIH KNJIGA I TVOJEGA UZALUDNOG GLUVARENJA PO POLITICI, A TI SI, ZNAŠ FINO, PLATIO SI BAŠ K' O TOTALNA BUDALA DOBROVOLJNO SVOJ CEH, A SAMO TI ZNAŠ ŠTA UOPŠTE SADA LAPRDAM, SAMO TI.. – NARAVSKI, ZA RAZLIKU OD OSTALIH, DA SMO ETO NEKI MI ROĐENI BAŠ KURVINI SINOVİ: OD VEĆINE, MISLIM VEĆINE NARODA, VALJDA...)

Dakle, nema se PRIJATELJA, Seneka moj, ti si samo to izmislio tog svog čoveka, alter-ego (da, tako se danaske kaže), i slao mu pisma. Hteo si da pišeš, samo da pišeš, pišeš. Ne, nema u te nikakva saveta za prijatelja, samo tvoje jadanje. Čitao sam ta pisma. U tebe je bila tvoja muka, razumem, sasvim. Ne savetovanje „prijatelja”. Razumem sve to, kažem. Isto, sada, recimo, mada ja nisam taj nivo (o, daleko od toga, moj dragi), kažem, kada bi me sada ova „moja” država čušnula na neko ostrvce pet godina (da me kazni ni za šta), eto ja ne bih pisao; ne, ja bih, pre svega, najpre poludeo odistinski, a molio bih se tim vašim bogovima da me, ako je moguće, ubiju galonima vina, i to što pre. Ne, masline, te-tamo, vaše masline, to ne bih jeo. Ne volim ih. Samo još da velim ti (ovo je smešno) da su sada skupe, te masline, popularne kao dodatak alkoholu i, nekako, meni nejasno, eksluzivne za one na višem položaju (kaže se sada, ovako: „lopovi”, ili, za tebe nejasno: „biznismeni”, „vlasnici”, „gazde”. Nejsno ti? Pa, naravno, i dva milenija kasnije je u mene dilema. I pazi još – stavljaju ih, te masline, uz raznorazne alkohole, kao neki, recimo, fensi-dodatak (znam da ne razumeš ni ovu reč, ali...), a to se još danas kaže, zapisi molim te, ako me pratiš, ovako: koktel-piće. A ništa to nije, samo običan alkohol, tamo-amo smućkan. Da, baš zanimljiva stvar. Mnogi se svet izmenio; neki vele, recimo, *internet* (ne, ne znaš ti šta je to, naravno, a

teško je i za objasniti), i još eto koješta, šta da kažem, a ja bih da ti kažem suštinu, a to je da se svet nije izmenio ni malo, baš ni malo. Znaš! Dobro, ti sada uživaj, rek'o sam što sam imao za te, i odo da se istuširam. Znaš, *ja radim*, budim su jutrom. Da se razumemo, nanovo: *sve ti je isto*. Samo nas drugi, i drugačije, jebu, i to je sve. A što se tiče bogova, ako te interesuje – oni su ostali isti, ni makac tamo, ni makac amo. Isti. Dobri, i zlobni, te znaš već. Ma, isti potpuno, ti jebivetri na oblacima, što nas odozgore posmatraju.

PATETIKO, DI SI...

Glupost je neuništiva kao plastična boca - Danilo Kiš

Ispred mene ogromna šolja skuvane Delfin Kafe(!) (SREBRNA MEDALJA ZA KVALITET 2011. NOVOSADSKI SAJAM), muzika Morphine: „Good”, „Like Swimming”, Löwenbräu otvoreno pivo zubima (koja muškarčina, a!) i crvena džezva koja glumi pepeljaru za Marlboro (touch less smell)

Otključao vrata svoje radničke sobe. Uneo nivelir u sobu. Oslobodio se ranca. Oslobodio se cokula. Oprao noge. Obrisao ih. Umio se, lice i uši. Isto, obrisao. Navuk'o na umorne gležnjeve nesmrđljive čarape. Da, seljački, terenski – gledao druge 16 godina, pa prinuđen kopirao, to „lakše“. Navika! Otvorio zatim poklopac laptopa, i da sebi zapišem (ako budem ovo, nekada, nanovo pročitao, *a neću*, znam) pored kakvog to hotela sam radio kolovoz; daklem, prepisujem sada, teškim maljem iskovane i prekaljene na ugljevlju *ničceansko-šopenhauerske mudrolije*, iz danas uzetog prospekta sa šanka hotela - dok sam pio kafu i pitao, nanovo, sebe, nešto sasvim, mislim, razumno: da li su, pored svega, za mene i dalje divno sročena „*26 životnih pravila tibetanskih mudraca*“.

Dakle...

HOTEL

ZLATARSKI

ZLATNIK

ZLATARSKI

ZLATNIK

Udahnite lepotu, raskoš i toplinu Zlatnika.

Uživajte u luksuzno opremljenim smeštajnim jedinicama.

Smeštajni kapacitet: 64 ležaja, raspoređena u 27 jedinica (17 dvokrevetnih, 3 trokrevetne sobe i 8 apartmana)

Jedinstven restoranski ambijent i kulinarski specijaliteti autetični kraju, zadovoljiće i najzahtevnijeg gosta. Kapacitet restorana: 100 sedećih mesta.

Kafeterija kao mesto dnevnog ugođaja sa posebnim enterijerskim dizajnom, kapacitet: 60 mesta.

*Kongresna sala za poslovne sastanke, konferencije i
seminare sa svom pratećom opremom.*

*Za vaše
najmlađe
članove porodice
obezbedili smo
igraonicu.*

*Opustite se i uživajte u našim apartmanima sa
Wellness i Spa programom. Uživajte u masažama
tela, koristite i naš fitness sadržaj.*

*Na samo 14km od srca Zlatara možete posetiti „Specijalni
rezervat prirode Uvac“ gde se mogu obići staništa
Beloglavog supa, delove Ušačkog pećinskog sistema
(najdužeg u Srbiji) kao i neverovatni uklješteni meandri
Uvca, kao prirodna retkost.*

*Blizine manastira ispunice
vas duhovnom lepotom
Manasir Mileševa 30km
Manastir Kozme i
Damjana 9 km
Manastir Kumanica 56km*

*Mogućnost organizacije celodnevnih izleta
Andrić grad – 60km
Drvengrad – 70km
Natkriveni
multifunkcionalni
tereni
Adrenalin park – za
avanturistički duh*

Odmorite dušu, nahrانite telo!

ZLATARSKI ZLATNIK

**ZLATAR I MI – pravo mesto za vaš odmor, rekreaciju
i uživanje u čarima ove vazdušne banje**

*Ušuškan u zagrljaju
mirišljavih četinara,
na 1200 mnv, nalazi se
Zlatarski Zlatnik*

Vazdušna banja Zlatar i
naš Zlatnik jedinstveno
mesto za odmor,
revitalizaciju organizma,
dušu i tela...
Posle Hvara, Zlatar je obasjan
najvećim brojem sunčanih dana
Udaljen od Beograda 250, Novog
Sada 320 i Niša 330km

Z

Ovako: Željko, vlasnik, veruje u rad (Bukovski, šta radiš?). Budi se u pola šest. Dograđuje sam objekat: nadstrešnicu, bazen sa objektom za posluživanje okupanih turista alkoholom, koji oni verovatno mešaju sa gomilom sedativa. Znate već, kao svi bogataši, ili najskuplji „alkohol do smrti“ ako su sa mladim devojkama, a starije g-de, kod njih lagarija od tableta sa crvenim trouglom upozerenja na kutijama lekova sa samo „malo“ – gutljajem, to jest *gutljajima* alkohola, i naravno još, odvojeno, blazirane, „prinudno dovedene“ čerke sa MDMA zalihamama.

Sve ja to zamišljam sada. Ali, kako, uopšte, biti daleko od istine kad pišeš. Ne mogu ja da slažem, sve i da to silno želim. Recimo, da želim da budem zanimljiv, pa da preterujem sa podacima. Nemoguće je. Nemoguće je slagati bilo šta, to zasigurno znam, a kada pišeš, kažem, to mu doveđe kao milenijumski fenomen ako uspeš da neku pizdariju-lagariju isporučiš bilo kome.

„POBEDA JE PRIJAVA A USPEH JE SRAMOTA“ - Hamvaš

„Radim na ‘mobu’“

„Isčiliberiš jednu cigaru“

Dva meni objašnjena ovdašnja značenja od kolega, sadruga-saputnika, radnika; onako, u prolazu, da tako kažem; kad me ugledaju, pa, kako već to ide kod ljudskoga roda, da se nešto i veli – u smislu dobronamernosti. Da, *dobronamernosti...*

Prvo kaže: Ja sada radim za prebogatog gazdu prekovremeno, par sati dnevno, recimo, po četiri-pet sati, skoro svaki dan, a za to me uopšte ne plaća, nitu mu pada na pamet takva investicija u me, me – čoveka, valja „čoveka“, ne zahvaljuje mi se za takve usluge, ne moli me za takve uslugu, ne prisiljava me, uopšte, ali – *prisiljava me*; i eto, vidiš i sam: *ja sada radim*, iako je uveliko prošlo moje radno vreme...

Drugo kaže: Odmori malo, ispuši cagaretu, ima se vremena, nećeš ništa propasti, a zatim nastavi da radiš, pošteno, pametno, normalno, kao i pre toga - do trenutka kada si odlučio da „odmoriš“, jer si smatrao da je potrebno malo „da staneš“, „zaustaviš svoj organizam“, „dođeš sebi“...

Ovako nekako, da ja to sročim, čega se sećam trenutno ovo pripito poslepodne: asfaltna baza, betonska baza, mikseri, kamioni, vaga za merenje težine kamiona, kamenolom, ski-staza sa gondolom, spavaonica za radničku klasu, kuhinja, upravna zgrada, kuća za brata, kuća za njega i ženu mu, drugu, ukradenu od strica, strugara, izrada stolarije, brodić za krstarenje lokalnim jezerom, farma sa dvesta ovaca i „trebovanih krava” (tek im se zidaju apartmani), hotel, prodavnica, hektari, hektari njiva, trava, livada, crkva (parfraziram ovo internetski), što mu je, piše tamo srceparajuće, daklem, očev amanet: „Eto, Turci nam pre dvesta godina srušiše crkvu, i ništa do danas, sinko moj!”... On je zatim crk’o, a ovaj, naravno, sve to napravio, i pride, pa, podrazumeva se – i mauzolej sebi sročio...

Ja. Radio sam u Novom(e?) Sadu, Loznici, Beogradu, Velikoj Plani, Aleksincu, Leskovcu, Novome(e?) Pazaru, Medveđi, Preševu, Boru, Batajnici, Babušnici – i! – *nema razlike*, ili sam ja to tako totalno glup stvor, i omađijano-sluđen nekim *Vlaškim bacanjem pasulja-* (žuto-zeleno-crno) *Jamaica Voodoo klanje petla* – *LSD Jim Morrison „crnilom”*, te ne vidim uopšte nikakvu razliku. Šalim se, vidim – u frizurama – ovaj sada, recimo, se stidi čelavosti, pa gura kosu na čelo... Ostalo...

Sada - Gazda hotela gde pravimo put (dolazi ministar za dve nedelje) ima jak stisak ruke. Ne, ovako: rukuje se kao da, pa, recimo, odlaziš da ratuješ za *ISIS*, i ko zna...

Kaže ti taj ovome „nešem”: „Gde si ljudino, sve si stek’o za samo deset godina...”, i ljubi ga (čuje se smokanje) srdačno u obraze...

Je’š mi mater, eto, pustio bih sada tri, ne! – sve četiri, *ma nek ide sve u...* častim ovo poslepodne: *pet suza*, da – pet (5), kažem, a bilo bi, da – ALI – BILO BI!, da trenutno nije sada došla na red №5: *All Along The Watchtower*, Dilanova nikada-mogućno-više-prevaizeđena-obrađa – *Mr. Jimi Hendrix*.

I sada, „letaragija”, nema pisanije, završamo za danas, jer, protiv moje volje, („*Svet kao volja i predstava*”), a sami od sebe, svi organi u stomaku i udovi delimično otkazuju, usporavaju nekako, glumataju mi tu nekakvo *mrvilo*: penis, kolena, gležnjevi, prostata, jetra, pankreas, desnii bubreg i rebra grudnog koša sa levom plućnom maramicom i bronhijom

Naravno, navikao sam, i znam kako da se ponašam. Da znate *kako to?*. Pa, to je bar jednostavno – *nikako*.

„DRMANOVIĆI” FENOMEN

Kao i ostale seljačke gazde koje sam susretao što isključivo samo nose šuškave trenerke i voze (uglavnom) Mercedes, i ovaj moj, trenutni, navalio da pojebe sve svoje kuvarice i sekretarice i službenice; dakle, sve što je na njegovom platnom-spisku. Lepe, ružne, stare, ovakve-onakve, nije ni malo važno. Ni malo! Tako je meni *to*: neshvatljivo! I u to se dao svim svojim mislima (o, *mislima*, tako jakim...) istovetno koliko i na razmišljanje o dnevnom poslu; da je to meni do danas (a i biće, sve dok me nema): FENOMEN. A može, on može šta poželi. Koju poželi. Bilo gde. Kakvu god. Bilo kada. Da ga *ona* strpljivo čeka, moli, mačkasto šuška dok ga zivka telefonom... U bilo kom gradu u radiusu od sto kilometara. Sigurno! Ali, on neće *to*. Ne. Samo – ove.

Imam 40 godina i jednom, mislim prošle godine, poželeo sam da budem bogat. Bogat - dve godine. A zatim, sve „po starom”. Onda sam, nakon pet minuta, odustao od te fiks-ideje (ne od *fix-a...* – da se razumemo). Da bih i *to* doživeo...

Ali da se vratim, da pokušam da izmudrujem nekakvu „suštinu”. Mislim da je caka ono što sam napisao „sve što je na njegovom platnom spisku”. A? Ne, ne znam.

Ko je bogat? Jesi li *ti* bogat? Kaži... ili, bar, imaš li „malo više sredstava” za život (to jest, da na to i ne pomislaš), nešto što nije zavisilo od tebe, nešto nasleđeno, poklonjeno, a?... Čutiš?... Zašto?... Ne voliš da imaš posla sa budalama?... Ili, prosto, dosadno ti je da se uopšte bakčeš sa nečim što je za tebe svakodnevica, a za mene pitalica?... Opet čutiš!... Ma, da li ti uopšte piskaraš, recimo ovake glupardije, ili si isključivo na *Samsung* brzalici telefonu naviknut?...

EMPTY BOX

Jutro,
oko pola sedam,
silaziš tim tako mrskim stepenicama,
na metar od tebe „dve osobe”,
osobe susedne sobe,
ti kažeš: „Dobro jutro”...

Tišina...

Ni makac organizma za konstatovanje postojanja...

Ne.

Tako, prvo jutro, zatim drugo, treće, sad je dvanaesto...

Ti, naravno, teraš svoje, odlučio si:
„Dobro jutro”...

I to ne se samo njima (dobro, *sada: baš u inat njima!*), ali i ostalima koji se tu kreću:
I izračunato - 90% tišine očekuješ ti kao „normalno”...

I, eto, nešto, pitaš sebe...

Ne, ne možeš ništa sebe da pitaš...

Ipak, uvideo si, znaš dobro, *kome* da podigneš ruku, čak i „tamo”, malo dalje, kada ga ugledaš...
dobro znaš kome, itekako, ali... ti, nastavljaš da „politaričeš” i sa ovima „ovde”...

Hteo sam jednom za sva vremena da sjebem ljude iz tih malih, zaostalih, zaglavljenih, strahom-umtrvljenih, mini-provicijskih sredina, pa sam napisao, potpuno istinitu, priču o Babušnici...(i, hteo sam da, za svoje zdravlje, za sva vremena to manem, zaboravim...), ali... – *oni su na sve strane...*

Sada, radim sa tom trojicom, eto, iz tog mesta. Prvi od njih, naduvenko, drugi, nepismeni-*nema brige* za više od one (devete?) ukinute planete, a treći, „stari lisac”... koji ih, kao, po njegovoj priči: *uči, savetuje...*

Znam da sam zloban, pomalo, previše, ali da sam nešto slagao – ne, *nisam*. Jedino što ne pišem „pravilno”. Ali to je sve do sutra, *baby...*

Propustio sam mnoga slova, sve gramatički ispogrešio, ali nešto sada ispovedajuće drnda *Johnny Cash*, a ja – morfijumsko-sedativski-alkoholno tanak, tako da... kako je-tako je...

BASARA UMIRE

Znao sam da Basara umire kada je iza mene u autobusu, baš na vrhu njegovog stalno-pominjanog Zlatibora, na onoj zaokretnici (ko je bio!) autobuskog stajališta, neko, ne baš na nivou sa tzv. glasnim žicama, zakreštao - „u dlaku”, prateći poznate mučeničke nadolazeće frekvencije budalaština iz onih mini zvučnika iznad glava putnika: „... *kao da sam drogiran, kao programiran... a ja sam samo malo zaljubljen....*”

Bio sam u dilemi par godina. Puši, pije, piše za novine neprestano, svakodnevno mora da isprati dnevnu politiku, društvene, sportske, umetničke događaje, a uključio se nedavno i u „Službeni glasnik” (deo: literatura) i, ono najvažnije – *štancuje knjige*.

Sve bi to bilo u redu – da „štima”. Ali on postiže neverovatnu stvar: *svaka druga knjiga mu je odlična*. One između, te knjige, po mom savetu, ne treba uzimati iz biblioteke i gubiti vreme.

Kako to postiže? Da *samo svaka druga napisana vredi...* a da, istovremeno, one između kao da je pisao, recimo, Miroslav Stamenković.

A kako može drugačije, nekakav dobar pisac, da postigne nešto skoro nezamislivo, ako ne umire, k'o što rekoh, jel' tako?

LEPA MANJINA

(A SAŠA POPOVIĆ ŽENI KUPIO MAJMUNA)

Taksista odjednom, prekinuvši prethodno, ciknu i reče, pružajući kažiprst pored moga nosa, naginjući se na volan, ozaren sav, pretaći put-gledajući desno-prateći put... : „*Vidi orla... jastreba... koliki je samo, a?*”

„Da”, odgovorih tek-tako, samo jednom petosekundno osmotrivši tu ptičurinu, na desetak metara iznad šume, kako leprša, pravi lupinge, landara.

Ptica, taj „orao-jastreb”, sasvim „normalne” veličine, a možda, čak, i nekakav mlađan; a to po nekakvom mom iskustvu od oko dvestotinak vozikanja autobusom autoputem na relaciji „Leskovac-Beograd” i „Beograd-Leskovac”, ugledam po par komada kako se kandžama drže za žicu zaštitne ograde, okrenuti (bez izuzetka) ka putu...

Taksista je bio dosta mlad, previše ljubazan, *ne-dosadan* pitanjima i svojim (u katkim crtama) napomenama i pričama.

Ali, ovo, šta mu bi? A živi u mestu gde je na sve strane okružen svakojakim pticama, vevericama, zečevima... Eto, ja sam video jednog zeca, četiri ili pet veverica, i to za dve nedelje, „van prirode”, pored asfaltnog puta, pored ivice šume...

Srećom, sumanuto oduševljenje se dogodilo na samom početku, nakon stotinu metara, a on je bio toliko prijatan, prijemčiv, otvoren, da sam odmah sve zaboravio, i setio se evo sada, poslepodne, nakon deset sati.

A CLOCKWORK OVERDOSE

Zidni sat svetski poznatog speleologa Miroslav Stamenkovića za kratko vreme, rano jutros, je upao u komu od petnaest sekundi, tačno u 05:55, pretpostavlja se, a analize će pokazati, od prevelike doze heroina, a kasnije je nastavio sa radom, kao i to tada – jednolično.

Pored speleologije, kao stručnjak za zidne satove i opijate, Miroslav Stamenković nije reagovao, već je, kako to piše u policijskom zapisniku: „... ništa, sedeо sam i dalje za radnim stolом, znaš, brate, i ovaj, tako, znaš, mislim da sam popio još malо kafe, da, tako je brate, i ovaj, ništa, mislim baterija, da baterija treba da se kupi, jedna baterija, brate, da, to mi je palо na pamet, kad ono, brate, on kuca, mož' da mis'iš...”.

Nakon svega ovoga pred stručnom javnošću ostaje dubuko preispitivanje svog položaja u ovome društву, njenih članova i uticaja podružnica. Neki predlažu i uvođenje kulturne „mini-inkvizicije“ na celoj teritoriji; jer, ovaj slučaj nam je pokazao svu krhkost, beskrupuloznost i nepotizam našega društva.

Da citiramo Predsednicu Centralnog Centra, g-đu Karson Mekalers, sa sastanka održanog sledećeg dana : „...i, znate, braćo, sestre, ovaj, kad on, kad on ima te-i-te titule, pa ovaj, samo sedi, sedi i pije kafu i ne mrda ni za milimetar, niti 'oće, a ni da makar zove nama bilo koga, kažem, ovaj, samo sedi, e, braćo i sestre, na to se udara embargo, da, embargo, ogroman k'o planina embargo, pa nek' vidi šta će dalje sa ramovima diploma po zidu, a što se mene tiče, a videla sam ih jednom, može kod Žike-Metalnog da dobije brat-bratu, pa, dve-tri 'iljade...”

Utopija

25.06.2017.

Najčitanije glasilo na Balkanu (Tiraž 24.06.2017: 1.113.656.917)

NEDELJNA RUBRIKA

„Šta se događa preko plota?“

Der Standard, 21.06.2017.

NEMA MIRA ZA POŠTENE AUSTRIJANCE: TOMAS BERNHARD NASTAVLJA I DALJE DA PROVOCIRA PAKLENO (TO JEST: „IZ PAKLA“)

Nakon što se sve kulturne ustanove ove multikulturološke i ponosne zemlje konačno stabiliziju i, nakon priliva većih sredstava iz budžeta mogu da se ostavare konačno i neke epohalne zamisli koje su

godinama odlagane, a koji će zanavek udariti „!” kada se spomene kultura ove nacije, dolazi do trzavica i „onostranog” uplitanja u želje, pravce i moralnost predviđenih projekata, nikoga drugog do već, kako se mislilo, trodecenijskog „konačnog pokopavanja” TBC bundžije ili, kako su ga „kolege”, iz prezira nazivale *Mozzart-kugla-20g-pisac*, a sve pod plaštom tzv. „piščeve zaostavštine”, kako već to ide uobičajenim tokom kada neko želi da napabirči lov, rečeno u žargonu, od neke tzv. rodbine, za koju dobro znamo da je jednako prezirao kao i ne-rodbinu, odnosno duplo više, a koja tvrdi da je on, eto, „*to samo tako pisao, a nije mislio...*”, i, da je, gle čuda, i boravio kod njih, u planinama, lečeći svoja stigmatizovana pluća, potpuno domicilno se ponašajući, šetejući razmišljao, sedeći izjutra pisao, ne počinući obrok bez obaveznog izgovaranja molitve za sve ostale a tek onda za sebe, i da je, pritom, i ostavio neka svoja „dela”, sa molbom rodbini da prođu bar dve-tri decenije pre (ako to žele) objavljinja, jer je, ukratko samo reako „suviše rano, rano za ovu moju voljenu naciju, suviše rano...”, te mi, kao profesionalni novinari, nakon pomnog istraživanja, došli smo do zaključka da je u pitanju prevara (a spremni smo i na sudsku tužbu, jer imamo neoborive dokaze) i da nema nikakve „rodbine”, „zaostavštine”, već se ta „dela”, knjige-novele, prosleđuju direktno iz Pakla, preko *signore Dante Allegheri*, sa kojim se ovaj prepredanjak sprijateljio a ovaj mu u svoj svojoj italijanskoj naivnosti i dobroti otkrio tajni prolaz do koga je došao, a kojim se obilato koristio za dobijanje informacija tokom pisanja svog ephalnog dela.

Kao odgovorni novinari, sve informacije koje smo sakupili prosledili smo tužiocu sa naznakom da se brzo reaguje i osujeti dalje srozavanje ugleda institucija Austrije; dakle, da se zatvori taj „prolaz”, zabetonira, uz postavljenje svih najsavremenijih alarma koji bi reagovali na glas, pokret, promenu temperature, sarkazam-pomisao, perimetra oko dvadesetak kilometara, da bi konačno ostavili tog „pisca” da čami pred prolazom, kao Jozef K. pred vratima – do večnosti; (mada politički nekorektno i mi smo hteli da finiširamo tekst isto: „Kao pseto!”, ali neka sve ide svojim tokom).

(Od naše dopisnice *Marianne Evelyn Gabriel Faithfull*)

JESUS BUILT MY HOTROD

Posmatram (silom prilika, ne vojerski) kako na konkavnom staklu autobusa studentkinja medicine miče bezglasno usnama i propituje se o „Anatomiji oka”; za mene, o odrazu pročitano sa skripte, sa sedišta iza: „ako ajimotanA”; (dakle, fali mi još violina, kokain, crni *Slash* cilindar, pištolj, lula, štap za oštricom na vrhu, kućna pomoćnica, saradnik, smrtni neprijatelji, i cca. 7000 reinkarnacija).

Kada buljim u nekoga, a kasnije postanem svestan toga, osećam ogromnu grižu savesti, primetili me ili ne; čak i pri ovakvim uvrnutim situacijama, krišom, sasvim „bezbedno”.

Uzimam još jedan mini-sendvič koje je majka jutros brižno pripremila i umotala u folije.

Ne znam šta bih. Da se nisam „ispitao” rekao bih sada da sam depresivan; ali sam pio neki antidepresiv tačno godinu dana i rekao neuropsihijatrici da ne deluje. Čudno me je pogledala. Više ih nisam pio. Nemoj, ako nećeš, njene su bile reči. Izgleda da sam bez ikakve potrebe uzimao nešto što mi ni malo nije bilo potrebno. Ali, ništa novo za mene.

...

Kada sam došao, iz gradskog prevoza sam primetio stariju gospođu kakao pažljivo sklapa srbijanske zastave sa jarbola. Ispred Palate. A tu mi je i bila stanica, stotinak metara napred. Imao sam vremena. Nije mi bilo teško da se pozabavim omiljenim mi bizarnostima. Izbrojao sam ih. 14 sa jedne i, verovatno X2 sa druge strane, to daje ukupno 28 jarbola – 28 zastava. Toliko ih je u tu vrelu alkoholnu (alkoholnu za „pozvane” – *zvanice*) poslepodnu subotu bilo njih gore, visilo horizontalno obešene (?).

Da prođe vreme proverio sam na bankomatu stanje na računu a zatim lagano produžio niz bulevar; do svog, možda, budućeg poslodavca.

PRVI UTISAK

Šta je to? Kada čuješ prvi put 1995. PJ Harvey?

Ne? Da... recimo.... čekaj...

Kada spavaš, recimo, ispružen...

O-o, idemo daleko. Vrati se.

Vraćam se. „Prvi utisak”.

Ideš da sretneš neku osobu i, ta, takva, osoba nije...

Gluposti. „Prvi utisak”.

Sa tobom je teško.

Nije.

Jeste.

Nije.

Dooobrooo...

Slušaj se snimljenog: „... osobu...” ... a!

Ne razumem.

Ni ja.

To-je-to.

Da.

Šta pričaš?

Ti?

Loše raspoležen...

Ćutimo...

Kako dalje. Imao jednodnevničnočnog cimera koji je od četiri kreveta birao, birao, odabrao onaj kada se ne ustaje „na levu nogu”. Pitao ga je „se samo šali. Ne. Tako je, nije to ništa izmišljeno: „Ustati na levu nogu”. Srećom, jednodnevničnočnog.

Zatim, otišao u sparirnu juna, pa slede i jul i avgust. Četvrti sprta. Poslednji. Bez izolacije „gore”.

Zatim, zvala me „M” – tako u telefonu (najlakše) piše. Odbio poziv.

Sada. Nema svežih majica. Potopili ih da se kisnu.

Internet. Jesam li ja osoba „koja razgovara”? Ne.

Youtube: PJ Harvey & Josh Homme: „Deseret Sessions – I Wanna Ake It With Chu”.

Ja ne znam bolje. Pametnije.

Ja ne znam da pričam.

Kako sam našao neke ljubavi u ovome.

Godinama isto.

Nema to veze, ja se nikada ne pitam, i mislim da su me one našle.

Cigaretna, četvrto pivo...

APEL BROJ JEDAN

NASLOV: „NADLEŽNI, REAGUJTE, OVI PODZEMNI KONTEJNERI („OH, EVROPO!”) CIGANIMA (BEOGRADSKIM) „UBIŠE” POS’O”

APEL BROJ DVA

NASLOV: „DRŽAVA HRVATSKO, ČLANICO UNIJE, KOMŠIJE, HRVATI, HRVATSKI SABORE, OVAKO: „DA SE HIĆA PODMITI (OBEĆANJIMA SAMO, NARAVNO) G-ĐA NIVES CELZIJUS DA (JOJ) NAPIŠE(U) NASTAVAK AUTOBIOGRAFIJE S GRUPNIM ISKUSTVOM, I DA JOŠTE NA NASLOVNICI JOŠ VIŠE OTVORI USTA I POVUČE TE CRNE GAĆICE LEVOM RUKOM JOŠ PET CENTIMETARA NANIŽE, TJ. TIM POTEZOM DA DA POVEĆU ALUZIJU – TJ. NAGOVESTI NEŠTO VIŠE... NAMA, VAŠIM ZAPADIM KOMŠIJAMA – DAZNAMO ŠTA DA RADIMO, GDE SMO, ŠTA SMO”

Ne pišem. Mislim, ja, „nešto svoje”. Sve je „iskustvreno” sročeno već, tako da danas samo da nešto prepišem posle ove tačke.

...
„Ma ne brini ništa, upoznaćeš ga, a upoznaću te i s nekim njegovim zgodnim prijateljem. Ti si previše lepa da bi gubila vreme s nekim ko nema love ni da te izvede na večeru.”

„Mene to ne brine, ja volim Dudu i samo to mi je bitno.”

„To je zato što nisi upoznala fudbalera. Oni su bolji od čaše Don Perignona!”, sa posebljebnim zadovoljstvom nagovestila je dan nezamisliv, bez čašice tog pića.

„Još kad čuju da si nevina, postaćeš vrlo tražena u fudbalsom svetu. Možda ti i oženi neki. Oni se jako pale na te spike oko nevinosti.”

...

Nives Celzijus
„Gola istina”

(o) GRADOM NE(O)graničen

MATRIX kung-fu

milenijum

**(meni danas rođendan ali, šta je „preko kurca”: ČUVENA PRIČA
O CRVENOJ I PLAVOJ LILULI)**

Da se po „Toi-Toi” plastic gradilišnim kutijama-toaletima izbegava da piše umotvorina: „Ovde se ostavlja prilog za („Grobare”) – („Cigane”)”. Eto, to najpre, tako da krenemo...

„Tie Yourself To Me... No-One-Else-Knows...”

Čovek u prevozu, na sedištu pored mene, čita „Infomer”.

Gledam.

EKSLUZIVNO

Crnogorci neće da ratuju

PROTIV SRBA

Kućo, idemo dalje...

Postoje nalepnice ovako:

KLAVIRE PREVOZI

GORAN

, a postiji i crveni autobus na kome se od prednjeg do zadnje točka „pruža” natpis (naziv, parola, apel - ?)

STUDENTI SU UVEK U PRAVU

To je to. Sasvim dovoljno i za crvene i za plave lilule.

ZAŠTO MINISTAR POLICIJE HAPSI MARIHUANU

(A SVAKO BOGOVETNO POSLEPODNE PRESLUŠAVA I ŠTIKILIRA U SLUŽBENOM NOTESU KOLIKO GOCA TRŽAN U „PESMAMA” ISPEVA REČ „LJUBAV”)

Dogurao sam u u ludilu umora i opijata i alkohola (jesl’ u Irskoj i dalje sa tim magičnim štapom *msje* Antonen Arto?) do osetljive teme. Ne smem dalje. Polomio sam prozore kući u Leskovcu (dva puta) i spispavao sam noć na klupi čekaonice kod pandura. Zorom kod istražne sudije. Onda, traže me iz Pirotu da dođem, ako neću da platim 90.000 dinara i da se javim, ili ču silom „da se javim” maricom i da platim 90.000 dinara, a to je za neke ukradene akumulatore. To je samo deo...

Ako, recimo, povisim glas na rođenu majku, a ona je, da kažemo, trenutno ne baš ravna sa libelom, ne idem bez sudije, ne, bez ičega, u maricu i u zatvor 30 dana.

Tako, da..

DA, TAKO, MOŽDA

Nisam nikada utvrđivao koliko sam (intnetsto-testovski) inteligentan. Verovatno, sramota. Jedina dva testa koja su mi poturili je onaj za posao od 250 pitanja koji sam ja „skockao” za 1,5 minut i utvrđena je psiho-normalnost (*ne brzinom* – brzinom samo zato što mi je bilo predosadno da udaram krstove na glupa pitanja – pr: „Da li se ikada iznerviram”), i drugi, koji je, nekako teško objašnjiv (i bezvezan), ali je recimo ovakav izgledom:

ARE YOU DRINKING

YES

NO

Stavio sam + na NO a to je, mada nebitno, bila potpuna istina.

O čemu to ja pričam! A?

Znaš, slušam već mesecima (godinama) kako su Šeron Stoun(d) i Jelena Karleuša „strašno” intelligentne. A to, mene, eto raduje. O tome zborim...

Malo smo popričali danas i ja vas pozdravljam. Preumoran sam a, moram i (konačno) da se ošišam jer počinjem da ličim na olinjalu publicu.

Da,da, još nešto: devojčica od 2-3 godine sa portiklom „JA VOLIM KLOPU” je selo danas na klackalicu i objašnjavala mi kako voli da se ljudi. Vidite, nije sve GOSPODAR PRSTENOVA – u momentima život čudno zablista. Devojčica mala se zove Tea.

stamenkovic.miroslav@yahoo.com

Miroslav Stamenković, rođen 1976.god. u Bosanskoj Dubici, Bosna i Hercegovina. Završio višu građevinsku školu u Beogradu. Živi u Leskovcu, Srbija.

Objavljene priče i pesme:

1. „Veština namigivanja mesecu”, Beografiti, Beograd, kratka priča, 1996.god.
2. „Od priče do priče”, Alma, Beograd, kratka priča, 2009.god.
3. „Garavi sokak”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma, 2009.god.
4. „Najkraće priče 2009”, Alma, Beograd, kratka priča, 2009.god.
5. „Tragovi na pesku”, k.k. Petar Stokić, Bečej, pesma, 2009.god.
6. „Garavi sokak”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma, 2010.god.
7. „Akt”časopis, Valjevo, kratka priča, 2010.god.
8. „Jutro nad Ozrenom”, k.k. Sokolovo pero, Sokobanja, pesma, 2010.god.
9. „Tragovi na pesku”, k.k. Petar Stokić, Bečej, pesma, 2010.god.
10. „Tragovi na pesku”, k.k. Petar Stokić, Bečej, pesma, 2011.god.
11. „Kišobran THE BEST OF 3”, Bor, kratka priča, 2011.god.
12. „Tragovi na pesku”, k.k. Petar Stokić, Bečej, pesma, 2012.god.
13. „Tragovi na pesku”, k.k. Petar Stokić, Bečej, pesma, 2013.god
14. „Osmeh život kiasi”, Niš, pesma, 2013.god.
15. „Najkraće priče 2012”, Alma, Beograd, kratka priča, 2013.god.
16. „Jutro nad Ozrenom”, k.k. Sokolovo pero, Sokobanja, pesma, 2013.god.
17. „Garavi sokak”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma, 2013. god.
18. „Rudnička vrela”, k.k. Momčilo Nastasijević, Gornji Milanovac, pesma, 2013.god.
19. „Između dva sveta”, Udruženje Branko Miljković, Niš, pesma, 2013.god.
20. „Hilandar”, Alma, Beograd, kratka priča, 2013.god.
21. „Magija”, Niš, pesma, 2013.god.
22. „Banatsko pero”, Biblioteka Branko Radičević, Žitište, pesma, 2013.god.
23. „Vrata ponišavlja”, Niš, pesma, 2013.god.
24. „Beležnica”, Narodna biblioteka Bor, priča, 2013.god.

25. „Do zuba u vremenu”, Presing, Mladenovac, pesma, 2014.god.
26. „Kajmakčalanska 11”, Alma, Beograd, kratka priča, 2014. god.
27. „Najkraće priče 2014”, Alma, kratka priča, Beograd, 2015. god.
28. „Garavi sokak 2015”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma, 2015. god.
29. „Najkraće priče 2015”, Alma, Beograd, priča, 2015. god.
30. „Fosilni zapis”, Alma, Beograd, priča, 2015.god.
31. „Izvornik 6”, k.k.21, Smederevska Palanka, pesma, 2016. god.
32. „Književni pregled” časopis br.10, Alma, Beograd, priča, 2016.god.
33. „Garavi sokak 2016”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma, 2016.god.
34. „Susreti sredom”, Alma, Beograd, kratka priča, 2016.god.
35. „Afirmator” časopis br.56, afirmator.org, Beograd, pesme, 2016.god.
36. „Kult” časopis br.1, Novi Sad, pesma, 2016.god.
37. „Zlatna greda” časopis br.173/174, Novi Sad, Društvo književnika Vojvodine, proza, 2016.god.
38. „Balkanske vertikale” br.2, Društvo Književnika Beograda, priča, 2016.god.
39. „Najkraće priče 2016”, Alma, Beograd, priča, 2017.god.
40. „Asoglas”, Izdavaštvo, Zvornik, priča, 2017.god.
41. „Garavi sokak 2017”, k.k. Miroslav Mika Antić, Indija, pesma.
42. „HYPERBOREA” blog, „Kratke proze”, 2017.god.
43. „Književne vertikale” časopis br.12, priče, DKB, Beograd, 2017.god.
44. „Književni pregled”, časopis br.14, priča, Alma, Beograd, 2017.god.
45. „Izvornik 7”, k.k.21, Smederevska Palanka, pesma, 2017.god.
46. „Avlja” portal, Rožaje, avlja.me, priča, 2017.god.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>